

Toespraak van Stafhouder Hugo Vandenberghe van de Nederlandse Orde van Advocaten bij de Balie te Brussel op de Plechtige Openingszitting van het 123ste werkingsjaar (donderdag 21 november 2013)

Over de “regelbesitas”, de “spybesitas” en de onafhankelijkheid van de advocatuur

Geachte genodigden in al uw voorname titels en hoedanigheden,
Mijnheer de Deken,
Collega's Stafhouders en gewezen Stafhouders,
Geachte Confraters,
Beste Dames en Heren,

1)

Tijdens de recente oktobermaand kreeg het woord “socialbesitas” grote aandacht in de media door de publicatie van een boek van Calis en Kisjes “Socialbesitas: sociale media: van vertier tot verslaving”.

De cijfers die zij noemen zijn indrukwekkend:

Tieners en twintigers sturen gemiddeld 68 Whats-app berichten per dag en ontvangen er 154. Sommige jongeren ontvangen zelfs 600 berichten per dag. Ze zijn volkomen verslaafd aan hun mobiele telefoon met alle gevolgen van dien.

Het gebruik van de “besitas-beschrijving” neemt uitbreiding en men spreekt nu ook van infobesitas en amusebesitas.

Of het overvloedig gebruik of aanbod van informatie en amusement.

Vroeger gebruikte men voor obesitas een woord met minder aantrekkingskracht, namelijk vetzucht.

Maar obesitas of vetzucht kan ook voor onze juridische omgeving worden gehanteerd.

2) De “Regelbesitas”

De advocaten worden geteisterd door legisbesitas, door een mailbesitas, door procedurebesitas, door jurisprudentiebesitas, kortom door “regelbesitas”.

Er zijn geen statistieken nodig om aan te tonen dat ieder jaar het aantal bladzijden van het Belgisch Staatsblad weer is toegenomen en dat de regelgeving, met steeds meer wetgevers op nationaal en Europees vlak, zondvloedachtige proporties heeft aangenomen.

En daarbij stelt zich de vraag of de rechts-en wet kwaliteit, die minimaal dient aanwezig te zijn om te beantwoorden aan de vereisten van de “*rule of law*” wel wordt gerespecteerd. Het is de kwaliteit van de wetgeving die de burger beschermt tegen arbitrair overheidsoptreden.

Het Europese Hof Mensenrechten heeft herhaaldelijk geoordeeld dat het beginsel van de rechtsstaat samenvalt met het beginsel van legaliteit en vereist dat de staten niet alleen op voorzienbare en consistente wijze de wetten die ze hebben aangenomen in acht nemen en toepassen, maar ook dat de Staten de wettelijke voorwaarden en praktijken effectief moeten waarborgen in hun toepassing (EHRM Broniowski t. Polen, 22 juni 2004, §147 en §184; Malyshev e.a. t. Rusland, 11 februari 2010, §82; Lelas t. Kroatië, 20 mei 2010, §76).

Het legaliteitsbeginsel vereist het bestaan van normen in het interne recht die voldoende toegankelijk, precies en voorzienbaar (EHRM Lithgow e.a. t. Verenigd Koninkrijk, 8 juli 1986, serie A nr. 102, §110 en Hentrich t. Frankrijk, 22 september 1994, serie A nr. 296-A §42; Iatridis t. Griekenland, 25 maart 1999, §58 ; Beyeler t. Italië (GK), 5 januari 2000, § §104-110 ; Fener Rum Patriklirgi t. Turkije, 8 juli 2008, §70 ; Naydenov t. Bulgarije, 26 november 2009, §73 ; Minasyan en Semerjvan t. Armenië, 23 juni 2009, §67) zijn in hun toepassing.

Een persoon moet –eventueel met gepast advies- in staat zijn te voorzien, in een redelijke mate gezien de omstandigheden, welke gevolgen een handeling meebrengt. Bij gebrek aan duidelijke wetsbepalingen of publieke documenten over wie bevoegd is om een rechtsbeslissing te nemen, kan een persoon te goeder trouw uitgaan van redelijke veronderstellingen (EHRM Lelas t. Kroatië, 20 mei 2010, §78).

Dat lijkt de evidentie zelf te zijn.

Indien iedereen onderworpen is aan de wet, dan moet iedereen zonder overdreven moeilijkheden in staat zijn te oordelen welke regel toepasselijk is,

ook wanneer dat betekent dat hij professioneel advies dient te vragen, en welk gedrag hij dient aan te nemen.

Maar de mogelijkheden moeten aanwezig zijn om een voldoende klaar professioneel advies in de actie van het leven te kunnen formuleren.

De vraag welke regels al of niet toepasselijk zijn op het voorgelegde geval is voor de balie een permanente uitdaging.

De aangeklaagde praktijk dat procedures de rechtsgang vertragen of het verloop ervan bemoeilijken, is in belangrijke mate te wijten aan de complexiteit van de regelgeving, de neiging om deze systematisch punctueel te veranderen in functie van een of ander incident, en het gebrek aan coherentie of samenhang van allerlei individuele wijzigende regels in het geheel van het betrokken rechtsdomein.

Het geklaag en het geweent over de procedurepleiters heeft een hoog hypocriet gehalte. Sedert 1831 heeft België nog niet eens een eigen Wetboek van Strafvordering kunnen goedkeuren in de beide Kamers.

De strafprocedures worden steeds weer onder druk gezet door de rechtspraak van het Hof te Straatsburg omdat deze kennelijk niet meer beantwoorden aan de minimale Europese standaard. Het is voor de hand liggend dat de snelheid en de doelmatigheid van de procesvoering daardoor wordt aangetast. Het Europese recht normeert steeds meer het strafprocesrecht en doorkruist heel wat bestaande praktijken. De keuze om de wetgeving intern tijdig te hervormen werd niet gemaakt en de veroordelingen van Straatsburg en de Europese regelgeving werden gewoon afgewacht.

3) Noodzaak aan rechtszekerheid in de rechtspraak.

Maar het volstaat niet om met beschuldigende vinger alleen naar de nalatige wetgever te wijzen.

Ook al wordt door de diversiteit van de verschillende rechtsbronnen de rechtspraak automatisch onder druk gezet, toch is het van belang dat de rechtszekerheid over de interpretatie van de toepasselijke norm ook door de rechtspraak als een waarde wordt aanzien. Zonder een minimale vorm van rechtszekerheid is een voorspelbare toepassing van de regel niet mogelijk. Een extreem jurisprudentieel activisme kan tot de dood van de “rule of law” leiden.

Het is één ding om de richting van de wet bij de reis door de feiten met enkele graden op te schuiven dan wel de wet in een volkomen andere richting te interpreteren dan deze is geformuleerd.

Het ene is te voorzien en voorspelbaar door een voorzichtig advies, het andere niet.

Deze regel dient zeker in strafzaken, conform het legaliteitsbeginsel, in achtgenomen te worden.

Hier stelt de recente stroom van strafwetgeving een werkelijk probleem van assimilering niet alleen bij de balie maar ook bij de burgers.

Niet alle bepalingen van deze regels zijn begrijpelijk, zeker wanneer ze worden opgelegd door Europese richtlijnen waarbij de omschrijving van de misdrijven of de systematiek ervan niet altijd samenloopt met de kenmerken van het eigen strafrecht.

Wanneer men derhalve de kostprijs van de werking van hoven en rechtbanken en de juridische dienstverlening objectief wil inschatten of begroten dient men vooreerst de kost van de actuele wetgevingspraktijk onder ogen te nemen, waar ruimte is voor aanzienlijke besparingen.

4) De “Spybesitas”

Naast de regelbesitas heeft de “spybesitas” de afgelopen maanden door het uitlekken van het NSA bespiedingsprogramma PRISM, die de bespiedingsverslaving illustreert, tot grote verontwaardiging geleid in de juridische wereld. Meerdere balies, zoals Hamburg en Parijs, hebben daarop gereageerd.

Reeds op de Algemene Vergadering van onze Orde op 18 juni ll. heb ik de NSA praktijk aangeklaagd en de Orde heeft dan ook klacht neergelegd bij het Parlementair Comité I dat de inlichtingendiensten controleert.

De sedertdien uitgelekte informatie over de omvang en de graad van bespieding, noodzakelijkerwijze in samenwerking met de Europese veiligheidsdiensten, heeft een omvang aangenomen die elke verbeelding overstijgt.

Langzaam maar zeker is de oorspronkelijke zomerse lankmoedigheid van de publieke opinie, een verontrustende vaststelling trouwens, tot een meer kritische reactie uitgegroeid.

Waarin bestaat het NSA-schandaal? Wie terroristen wil bespieden, wil verliezen vermijden. Wie iedereen bespiedt, inclusief de Duitse Bondskanselier, de belangrijkste Duitse Ministers, de diplomaten in Berlijn en Brussel en in New York, kortom wie gans de samenleving bespiedt, wil winst maken.

Het gaat niet enkel om het verzamelen van iedere zoekbeweging op het net, maar van alle contactgegevens van e-mails, sms en telefoons, die door IT- en telecommunicatieconcerns opgeslagen worden.

Het gaat erom dat Google, Facebook en anderen die datamassa niet enkel aanwenden om de gebruiker individueel te profileren en als consument af te richten –op zich reeds problematisch- maar daarenboven al deze gegevens aan de veiligheidsdiensten ter beschikking stellen.

Daarmede wordt de privaatsfeer en de databescherming, vanzelfsprekend niet de jure, maar de facto geliquideerd.

5) Het NSA een schandaal? Een eufemisme.

Sedertdien Dames en Heren, is het duidelijk dat het begrip NSA-schandaal een voorzichtig eufemisme is.

Het gaat veel meer om een metamorfose van onze levensvorm die tot nu toe onder het begrip democratie functioneerde. Het gaat om post-democratie zoals Enzensberger het formuleert.

Door het verbond tussen de IT-concerns en de veiligheidsdiensten heeft de burger niet alleen iedere controle over zijn persoonlijke levenssfeer verloren, maar ook zijn status als burger. Hij leeft in een gecontroleerde en op wezenlijke delen gestuurde samenleving die een spel speelt maar de spelregels zelf niet meer kent, niettegenstaande de regelbesitas. Niet alleen de Staten maar ook megaconcerns grijpen in de kennissamenleving ingrijpend in zijn leven in. Tegen het kartel van de vrije markt en de zekerheidspolitiek van de Staten is geen kruid gewassen.

Het schandaal van de dagwakerstaat bestaat ook hierin dat veel politieke overheden de tijdsbreuk niet alleen niet begrijpen maar klaarblijkelijk niet waargenomen hebben, niettegenstaande Echelon (2001) en Swift (2006).

Maar ook dat is nu eenmaal het kenmerk van de post-democratie. Het systeem werkt achter de schermen globaal, het nationale recht is dan geen punt meer.

6) Het veiligheidsrecht is geen constitutionele joker.

Het is voor de advocatuur, die de waarden van de rechtsstaat en van het beroepsgeheim moet verdedigen, van essentiële betekenis dat ze zich tegen deze spybesitas wapent en verzet.

De kantoren dienen derhalve de technische en juridische maatregelen te nemen om te verhinderen of toch ten zeerste te bemoeilijken dat een ongepaste kennis van juridische informatie onder de status van beroepsgeheim voor derden toegankelijk is. Dit is een positieve rechtsplicht.

De balie kan trouwens, in de breedte, niet instemmen met een herhaalde merkwaardige juridische gedachtegang. Er zou in een democratische rechtsstaat een superrecht bestaan, namelijk de bescherming van veiligheid.

De veiligheid is dan de constitutionele joker die alle andere rechten omver kegelt. En de andere fundamentele rechten a priori overstijgt. De suggestie om alle kinderen vanaf de geboorte als potentiële verdachten te beschouwen leest in die opvatting.

Het argument wordt daarbij veelvuldig gebruikt dat wie opkomt voor een aan het recht gebonden veiligheidspolitiek, blijkbaar iets te verbergen heeft. Alsof de burgers die s' avonds de gordijnen van hun woning sluiten iets te verbergen zouden hebben en daardoor verdachten worden.

Het kenmerkende van een echte rechtspolitiek bestaat juist in de kunst de grenslijnen vast te leggen.

Welke is de waardencanon van een rechtsstaat? Welke voorstelling hebben we van de vrijheid, van de veiligheid, van eerlijke procesvoering, van de bescherming van de private levenssfeer, kortom welke voorstelling hebben we van een democratische open samenleving.

Dat daar conflicten bij ontstaan tussen rechten is evident, maar de afweging in evenredigheid van de desbetreffende rechten vormt de essentie van de mensenrechtenrechtspraak.

7) Onafhankelijkheid van de Balie een dijk voor rechtsbescherming.

In deze maatschappelijke context is de vinnige onafhankelijkheid van de advocaat een essentiële waarborg voor de effectieve bescherming van de fundamentele rechten van de burgers.

Zonder volledige onafhankelijkheid van de balie om die verdediging waar te nemen, is deze waarborg een papieren tijger.

Het is een belangrijke opdracht van de Orde van Advocaten om de onafhankelijkheid en de rechten van de advocaat en de gemeenschappelijke groepsbelangen van de advocatuur te verzekeren via de eigen deontologische regels.

Het merendeel van de omvangrijke rechtspraak die het Europese Hof voor de Rechten van de Mens en het Hof van Justitie aan het beroep van advocaat hebben besteed, heeft betrekking op het waarborgen van de onafhankelijkheid en de vrijheid van verdediging.

Het beroepsgeheim neemt in deze rechtspraak van de hoogste Europese rechtscolleges een belangrijke plaats in.

Ook de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof in België, die we toejuichen, is daarbij uitermate belangrijk.

Het recente arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013 in verband met het beroepsgeheim is daarvan een bemoedigend steunarrest.

Het overweegt immers: *“De effectiviteit van de rechten van de verdediging van iedere rechtzoekende veronderstelt immers noodzakelijkerwijs dat een vertrouwensrelatie tot stand kan komen tussen die persoon en de advocaat die hem raad geeft en hem verdedigt. Die noodzakelijke vertrouwensrelatie kan alleen tot stand komen en behouden blijven indien de rechtzoekende de waarborg heeft dat wat hij aan zijn advocaat toevertrouwt door die laatstgenoemde niet openbaar zal worden gemaakt. Hieruit volgt dat de aan de advocaat opgelegde regel van het beroepsgeheim een fundamenteel element van de rechten van de verdediging is”*.

En *“Dat geldt des te meer in strafzaken, waarin het recht van een beschuldigde om zichzelf niet te beschuldigen, onrechtstreeks maar noodzakelijkerwijs afhangt van de vertrouwensrelatie tussen de advocaat en zijn cliënt en van de vertrouwelijkheid van hun uitwisseling”*.

En verder: *“Uit het bijzonder statuut van de advocaat, vastgesteld in het Gerechtelijk Wetboek en in de reglementeringen die zijn aangenomen door de bij de wet van 4 juli 2001 opgerichte orden, alsook uit de specifieke opdracht die hij vervult in het kader van de rechtsbedeling, die de inachtneming van de in B.29.2 en B.29.3 vermelde beginselen inhoudt, vloeit voort dat de advocaat zich*

dienaangaande bevindt in een situatie die wezenlijk verschilt van die van een andere houders van een beroepsgeheim”.

Het is die bijzondere positie van de advocaat die verantwoordt dat de advocaten in de uitoefening van bepaalde rechten en vrijheden aan een specifieke, meer genuanceerde regeling worden onderworpen terwijl voor andere rechten en vrijheden de algemene regeling wordt toegepast.

8) Onafhankelijk, maar van wat?

De CCBE heeft op initiatief van de voorzitters van de Duitse Rechtsanwaltskammer en Anwaltsverbände aan de wetenschappers Yarrow en Decker de opdracht gegeven de bijzondere betekenis van het gereguleerde beroep van de advocaat voor de rechtsstaat en voor de samenleving vanuit economisch standpunt te onderzoeken.

In het zogenaamde Yarrow bericht wordt zeer breed over de onafhankelijkheid van de advocatuur gehandeld.

Samenvattend komt deze studie tot de conclusie dat er een verbinding bestaat tussen de onafhankelijkheid van de advocaten, de toepassing van de wet en de ontwikkeling van de rechtsstatelijkheid.

Professionele onafhankelijkheid wordt niet door een Verordening op zich gerealiseerd. Het is een waarde van grote institutionele betekenis die moet beleefd worden.

Onafhankelijkheid is geen lege formule maar ook geen vanzelfsprekendheid. Veel meer is het een uitdaging.

De vraag is immers onafhankelijk van wat. Onproblematisch is dat de advocaat van de overheid onafhankelijk moet optreden. We steunen onze Nederlandse Confraters die –actueel- door een ongepaste overheidsvoogdij worden bedreigd.

Ook bij de verdediging van de cliënt heeft de advocaat een onafhankelijkheidsplicht omdat hij als eerste rechter in de zaak in eer en geweten dient te oordelen of hij de zaak kan verdedigen of voordragen.

Maar hoe zit het met de economische onafhankelijkheid, met het gevaar dat een bepaalde financiële afhankelijkheid voor het bestaan van de beroepsactiviteit beslissend kan zijn. Zoals wanneer de raadsman exclusief afhankelijk is van een cliënt of een rechtsbijstandsverzekering.

Het antwoord op deze vragen is niet eenvoudig en niet voor de hand liggend. Maar de vragen dienen zich aan.

De onafhankelijkheid dient de advocaat ook ten aanzien van de media te waarborgen. Het publieke sentiment jaagt het recht op, onder meer in het strafrecht, en het kan de beoefenaars ervan hinderen, beïnvloeden, uit het lood slaan.

En dit langs alle zijden zoals een Duitse studie aantoont dat rechters bij het vastleggen van een straf toch wel beïnvloed worden door de graad van maatschappelijke belangstelling van een zaak.

De advocaat moet de waarborg blijven dat buiten spektakelzucht en emotiepolitiek genoeg ruimte blijft voor het rechtsstatelijk handelen, een essentiële ademvrije ruimte waar de argumenten kunnen uitgewisseld worden.

9) Financiële ordening van de rechtsbijstand.

Maar wie de onafhankelijkheid van de advocaat voorstaat moet ook zorgen dat de financiële integriteit en stabiliteit van het beroep wordt verzekerd. En hier worden geen politieke conclusies aangereikt.

Voor wie uitgaat van de geciteerde beginselen bestaat er immers een rechtsstatelijke positieve verplichting om een functionerende ereloonordering te verzekeren. Aan ieder van de beroepsoefenaars moet een kans gegeven worden dat zij hun economisch bestaan kunnen verzekeren.

Evenmin als het recht op veiligheid is het mededingingsrecht een superrecht waaraan alle andere rechten ondergeschikt worden gesteld.

Ook hier moet er een afweging gebeuren in functie van de eigen opdracht en eigen rechtspositie van de Balie, conform de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof en het Mensenrechtenhof.

Tot nog toe is dit maatschappelijk in ons land te weinig het geval.

Daarbij moet men dan ook rekening houden met de verscheidenheid van de dienstverlening van de advocaat.

Grote kantoren, kleinere kantoren, individuele juridische bijstand. Ze kunnen allen hun bestaansrecht inroepen en moeten als zodanig gerespecteerd worden.

In dit verband is het stuitend te moeten vaststellen dat een rechtsbijstandvergoeding van 26 euro per uur als overdreven of als een aanzienlijke financiële inspanning wordt aanzien, terwijl bijvoorbeeld in Nederland de vergoeding op 100 euro per uur is vastgesteld en er een stakingsactie plaatsgreep van de strafpleiters omdat de vergoeding tot 70 euro zou worden herleid.

De Belgische honorering is ongetwijfeld onvoldoende. En in een tijd waarin de ongelijkheid maatschappelijk toeneemt, dus ook de ongelijkheid voor de toegang tot de rechter, dient daar kritisch op gereageerd te worden.

10) Deskundigheid

De deskundige onafhankelijkheid van de advocaat kan enkel worden gewaarborgd door een doorgedreven stagevorming en de permanente vorming en scholing effectief na te leven. De maatschappelijke ontwikkelingen dwingen ons daar toe.

De onafhankelijkheid illustreert tevens onze unieke positie bij de advisering.

In Duitsland wordt de adviesaanpakelijkheid van de advocaat aan de regel getoetst dat hij de meest zekere weg voor de oplossing van het probleem dient te volgen. En dan is de vraag wat is de meest zekere weg? Wat in de rechtspraak dan genuanceerd wordt beantwoord met de relatiefst zekere weg.

Ook al is het criterium vaag, de formule is interessant.

Het inzicht van de advocaat is geen voorlezing van de wet die zonder meer toepasselijk zou zijn op de zaak. Het is veeleer het vinden van het recht in het lezen van de feiten. En daarbij vormt het inzicht van de advocaat, vertrouwd met de materiële rechtsregel, met de procedure en de maatschappelijke realiteit een unieke bijdrage, die zich van alle andere beroepen onderscheidt.

11) De oprichting van de Nederlandstalige rechtbanken te Brussel.

Zeer geachte confraters, Dames en Heren, volgend jaar is het dertig jaar geleden dat de Nederlandse Orde van Advocaten te Brussel werd opgericht.

Toen waren er een kleine 800 Nederlandstalige advocaten, vandaag zijn we met meer dan 3000 en dit jaar, na drie eedafleggingen voor de stagiairs hebben de Nederlandstaligen stagiairs in aantal een lichte voorsprong op de Franstaligen.

De oprichting van de NOAB heeft ongetwijfeld de eigen dynamiek van onze Orde te Brussel gevoed, dit niet alleen op lokaal vlak maar ook op nationaal en internationaal vlak. De Nederlandse Orde graaft zich immers nooit in in loopgraven.

En het ziet er naar uit, indien de politieke agenda wordt gevolgd zoals deze voorligt, dat voor het einde van dit jaar de wetgever definitief de oprichting van een eigen Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg, van Koophandel, een Arbeidsrechtbank en een Nederlandstalig parket voor Halle-Vilvoorde zal hebben goedgekeurd.

Het institutionele akkoord van oktober 2011 bevatte belangrijke verbintenissen om de nieuwe kaders die de oprichting van deze rechtbanken vergden te koppelen aan een werklasmeting. Geleerd door de ervaring van het verleden bleek dit voor sommigen enkel een vrome wens die nooit zou gerealiseerd worden.

Deze werklasmeting, uitgevoerd door KPMG, werd medegedeeld in de zomer aan de partijen die de hervorming van het gerechtelijk arrondissement steunden en deze zijn tot een akkoord gekomen.

De vrees dat de voorlopige kaders eeuwigdurend zouden worden omdat er geen uitvoering zou worden gegeven aan de wet van 19 juli 2012 tot hervorming van het gerechtelijk arrondissement, is dus ongegrond gebleken.

Sedert 1831 is dit de belangrijkste hervorming voor de werking van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel en dus voor de balie.

In een tijd waar de financiële besparing de regel is, wordt een financiële inspanning verricht ten voordele van de Nederlandstalige en Franstalige rechtbanken die zeer aanzienlijk is.

Dit biedt voor het rechtsleven te Brussel een unieke mogelijkheid om de alom gekende problemen die zich, naargelang de omstandigheden, in meerdere of mindere mate voordoen bij de rechtbank, op te lossen.

Het kan tevens, in het kader van de grote gerechtelijke hervorming, waar ook een bevoegdheidsverdeling in functie van specialiteit wordt overwogen, tot nieuwe mogelijkheden leiden.

Na het 30-jarig bestaan van de NOAB zal dus tegen 1 april 2014, door de werking van de grote verjaring (van 30 jaar uit het B.W.), een eigen rechtbank

worden geïnstalleerd. Maar de NOAB had de grote verjaring niet nodig omdat we te goeder trouw zijn en over een titel beschikken.

De Orde organiseert op 17 december a.s. een grote studiedag om verder over de draagwijdte van deze hervorming uitgebreid te spreken.

Confraters, Dames en Heren,

De Balie en de advocatuur surfen noodzakelijkerwijze altijd op de actualiteit en de realiteit.

Het leven dient altijd nieuwe uitdagingen en ontwikkelingen aan, positieve en negatieve, waarop we creatief en innovatief dienen te reageren.

De beste weg om de toekomst te realiseren, is de toekomst zelf mede uit te tekenen.

De diverse nationale Ordes en internationale advocatenorganisaties dienen systematisch en strategisch over de eigen positie van het beroep na te denken en voorstellen te formuleren, gezien de toenemende druk op de onafhankelijkheid van de advocatuur.

Indien wij het niet doen, wie zal het dan wel doen?

We moeten ons altijd, individueel en collectief, van de authenticiteit van onze unieke opdracht bewust zijn en deze eervol honoreren.

De groei en de dynamiek van de Nederlandse Orde, sedert 1984, laat ons toe deze opdracht met vertrouwen verder te zetten.